
Stanko Majcen: Iz knjige «Zemlja»

Zigran sem v prižnico se vzpel visoko,
naslonil roke predse in globoko
sem se zazrl v pólmrak in ljudi.

Nekdó za mano zastor je odgrnil
— morda le veter — jaz sem se obrnil
in pustil Njega, da nam govori.

III.

Je ozka brv čez potók,
na levi mlin stoji samotni,
za njim je temen gozd, dremoten;
za njim še: svet prostran, širok.

Na desni travnik do vasi,
na njem drevesa, veter v vejah,
ščeбет iz gnezd v grmovju, v mejah;
med polji križ s cvetlicami.

A tam, a tam je bela cesta,
nad njo oblak se dviga prašen,
a v njem ljudje-popotniki.

So gore jez? O, šumna mesta
buče za njimi kòt spev strašen...
Pod solncem jata vran leti.

Stanko Majcen / Iz knjige «Zemlja»

Potuje	Slep
obličij dvoje	pleše soj,
po mokrih kolotéčinah:	kot derviš odskakujoč od mlak,
lunino	milo gorí
in tvoje.	plamen tvoj,
Dim, korak v praznih séčinah.	srce ga nosi v cvet in mrak.

Na zavinku
ostró gasnočem,
vsak k sebi gresta, mesec in ti:
on po svetu,
gluho bleščočem,
po bridkem, vročem polju ti.